

Абрикос

Богдан Кириєнко

Піднявся теплолюбний абрикос
З-під ноші непохитних брил бетону,
Так, начебто йому звелів Христос:
"Устань! Живи! Бо ще не час для скону!"

Він встав, підвівся, й навесні розцвів,
Не боючись ні грому залізниці,
Ні свисту мимохідних поїздів!
При Дарничанці, наче при криниці,

Розпушився, пробившись крізь сміття,
Зневаживши заводу грізні стуки!
Усе живе так прагне до життя,
Долаючи утрати, біль та муки,

І вірить, що розквітне в добрий час,
Та й плід подасть мандрівникові в руки.
Який це приклад прагнення для нас!
Не знайдеш більш мудрішої науки!